

נ. נוסוב

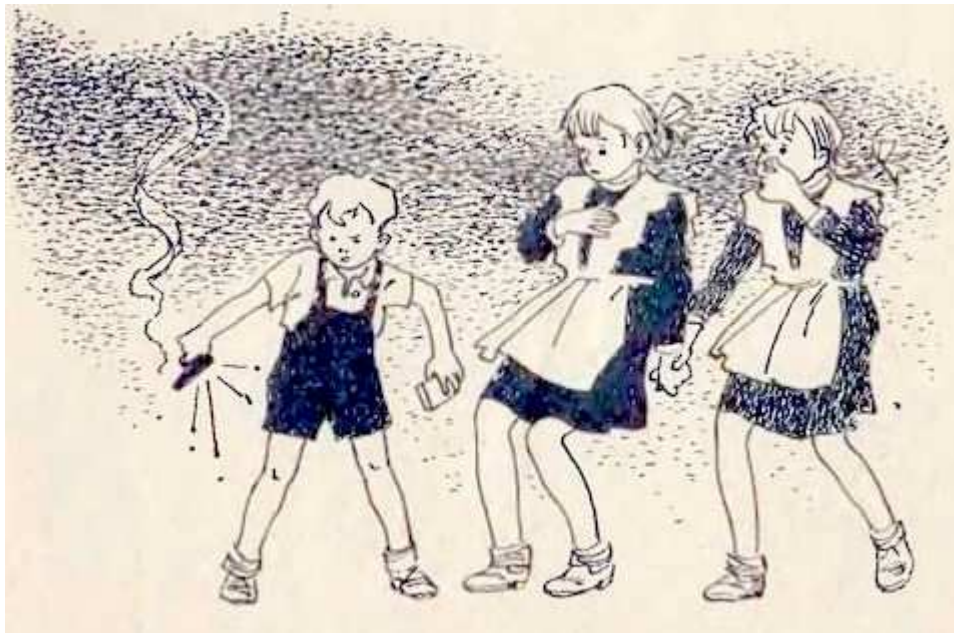
אקדח פיקות

1966

כבר הרבה זמן ביקש סשה מאמא שתקנה לו
אקדח פיקות.
"לשם מה לך אקדח כזה?" הייתה אומרת אמא
"זה משחק מסוכן."
"מה מסוכן בזה? אילו הוא היה יורה כדורים, מילא,
אבל אלה פיקות, קפצונים. באלה לא אהרוג את
אף אחד."
"כל דבר יכול לקרות. הפיקה תקפוץ ותפגע לך
בעין."
"לא אפגע. אצום את העיניים כאשר אירה."
"לא, לא. עם אקדחים כאלה קורים מקרים לא
נעימים. עוד תירה ותפחיד את מישהו" אמרה
אמא.

"טוב" אמרה מרינה "אני עם אירה נחשוב. אם תבטיח להתנהג יפה, אז אולי נקנה לך."
"מבטיח! מבטיח! מבטיח הכל. רק תקנו!"
למחרת האחיות נתנו לו אקדח עם פיקות במתנה.
האקדח היה חדש ומבריק ובקופסה היו גם הרבה פיקות, חמישים או אולי מאה. תירה אפילו יום

ולא קנתה אקדח. אבל לסשה היו שתי אחיות גדולות. מרינה ואירה. אז הוא התחיל לבקש מהאחיות.

"יקרות שלי! קנו לי אקדח! אני נורא רוצה כזה. אני מוכן להישמע לכן בכל דבר."
"אתה ערמומי, סשה!" אמרה מרינה "אתה מתחנף כשנחוץ לך דבר מה, וקורא לנו יקרות, וכשאמא לא בבית כבר אי אפשר להסתדר אתך."
"לא, אהיה בסדר. באמת! תראו איך אנהג יפה אתכן!"

שלם, לא תגמור אותן. סשה רקד בחדר משמחה,
חיבק את האקדח לחזה, נישק אותו ודיבר:
"אקדח קטן, טוב, שלי. כמה אני אוהב אתך!"
אחר כך שרט על ידית האקדח את השם שלו
והתחיל לירות.
מיד הורגש ריח הפיקות ואחרי חצי שעה החדר
היה כבר מלא עשן.
"ירית מספיק" אמרה בסוף אירה "אני כל פעם
נבהלת מהיריות האלה."
"פחדנית!" ענה סשה "כל הבחורות פחדניות!"
"תכף ניקח ממך את האקדח, אז תדע איזו
פחדניות אנחנו" אמרה מרינה.
"עכשיו אצא החוצה ואפחיד באקדח את הילדים"

הודיע סשה.
הוא יצא לחצר אך לא ראה שם ילדים. ואז יצא
לרחוב, ושם קרה הסיפור. בדיוק באותו הזמן
הלכה ברחוב אישה זקנה. סשה התקרב אליה וירה
"ברך!" מהאקדח! הזקנה נרעדה ועצרה. ואחר כך
אמרה:
"אוך! כמה שנבהלתי! זה אתה יורה מהאקדח?"
"לא" אמר סשה והסתיר את האקדח אחרי גבו.
"מה, כאילו אני לא רואה שיש לך אקדח ביד?
ואתה עוד משקר, חוצפן! אלך ואתלונן במשטרה."
היא איימה עליו באצבע, עברה לצד שני של הרחוב
ופנתה לסמטה.

"וי, זו עכשיו בעיה" נבהל סשה "היא כנראה באמת
הלכה למשטרה להתלונן." ובלי נשימה רץ הביתה.
"מה אתה נושם כך, כאילו זאב רודף אתך?" שאלה
אירה.

"זה סתם כך."

"לא, מוטב שתספר. מיד רואים שקרה משהו."

"לא קרה דבר, רק כך. הבהלתי זקנה אחת."

"איזו זקנה?"

"מה את שואלת איזו, איזו. רגילה. פשוט הלכה

ברחוב סבתא, ואני יריתי."

"למה יריתי?"

"אינני יודע. הולכת סבתא. ואני חושב 'ארה'!

ויריתי."

"והיא מה?"

"לא כלום. הלכה למשטרה להתלונן."

"אתה רואה. הבטחת להתנהג יפה ומה גרמת!"

"אני לא אשם שסבתא פחדנית כזו נקרה לי

בדרך."

"יבוא שוטר והוא יראה לך כבר 'סבתא'!" איימה

עליו אירה "אז תדע מה זה להפחיד אנשים!"

"ואיך הוא ימצא אותי? הוא לא יודע איפה אני גר.

גם את שמי לא יודע."

"כבר ימצא, סמוך עליו. השוטרים יודעים הכל."

*

כל היום ישב סשה ליד החלון והסתכל - האם יבוא

השוטר? אך שום שוטר לא הופיע. במשך הזמן

סשה נרגע, נעשה עליז יותר ואמר:

"כנראה הסבתא רצתה רק להפחיד אותי, כדי שלא

אתפרע."

הוא רצה לירות שוב מהאקדח האהוב שלו ושם יד

לכיס. ובכיס מונחת הייתה הקופסה עם הפיקות,

אבל האקדח לא היה שם. הוא שם יד בכיס השני,

אך גם זה היה ריק. ואז התחיל לחפש בכל הדירה.

הסתכל תחת השולחנות ותחת הספה. האקדח

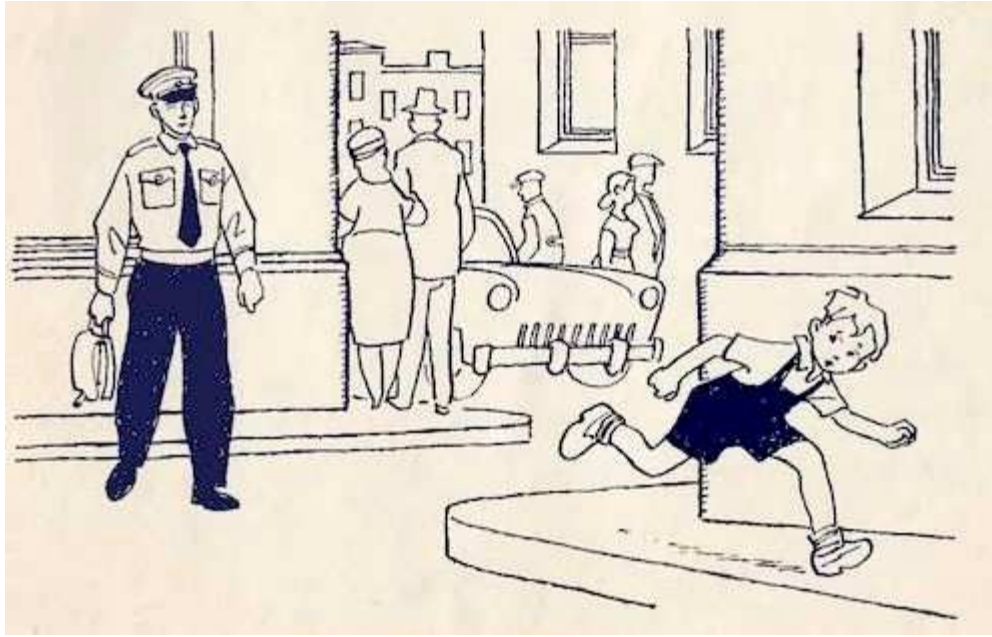
נעלם כאילו האדמה בלעה אותו. סשה התעצב עד

כדי בכי.

"לא הספקתי אפילו קצת לשחק!" אמר "היה אקדח

כזה יפה!"

"ואולי אבדת אותו בחצר?" שאלה אירה.

"כן, כנראה נפל שם אחרי השער" תאר לעצמו
סשה. הוא פתח את הדלת ורץ דרך החצר לרחוב.
אבל גם אחרי השער לא מצא את האקדח.
"אולי מישהו מצא אותו ולקח לעצמו!" בצער חשב
סשה, ובאותו רגע ראה שמהסמטה ממול יוצא
שוטר, וצועד מהר מאוד מעבר לרחוב, ישר לכיוון
ביתו של סשה.

"הולך אלי! כנראה הסבתא בכל זאת התלוננה!"
נבהל סשה ומהר רץ הביתה.
"מצאת?" שאלו מרינה ואירה.
"שקט!" לחש סשה "השוטר בא!"
"איפה?"
"שם, אלינו."

"איפה ראית אותו?"
"ברחוב."
מרינה ואירה התחילו לצחוק.
"אך אתה, פחדן! ראה שוטר ונבהל. אולי השוטר
הולך בכלל למקום אחר."
"ואני בכלל לא מפחד ממנו!" התחיל להתרברב

סשה "מי זה השוטר! אפשר לחשוב!"

אבל אז נשמעו צעדים מעבר לדלת וצלצול הפעמון.

מרינה ואירה ניגשו לפתוח את הדלת. סשה יצא

לפרוזדור ולחש:

"אל תפתחו לו!"

אבל מרינה כבר פתחה את הדלת. על הסף עמד

שוטר. על המדים שלו נצצו כפתורים כסופים. סשה

ירד על ארבע וזחל תחת הספה.

"אמרו בנות, איפה הדירה מספר שש?" נשמע קולו

של השוטר.

"זה לא כאן" ענתה אירה "צריך לצאת לחצר ושם

דלת מצד ימין."

"בחצר, דלת מימין?" חזר השוטר על דבריה.

"נכון."

סשה הבין שהשוטר בכלל לא בא בגללו והוא כבר

רצה לזחול החוצה כשהשוטר פתאום שאל:

"אגב, האם ילד בשם סשה חי אצלכם?"

"אצלנו" ענתה אירה.

"אז בדיוק הוא נחוץ לי" אמר השוטר וניכנס לדירה.

מרינה ואירה נכנסו לחדר יחד עם השוטר וראו

שסשה איכשהו נעלם. מרינה אפילו הציצה תחת

הספה. סשה ראה אותה ואיים עליה באגרוף שלו

תגלה אותו.

"נו, איפה סשה שלכם?" שאל השוטר.

הבנות נבהלו מאוד ולא ידעו מה לענות. בסוף

מרינה אמרה:

"אא.. תבין... הוא לא בבית. הוא... תבין.. הלך לטייל."

"ומה אתה יודע עליו? שאלה אירה את השוטר."

"אני יודע עליו!" ענה השוטר "אני יודע שקוראים לו סשה. ואני עוד יודע שהיה לו אקדח חדש, ועכשיו

כבר אין לו אקדח."

"הוא יודע הכל!" חשב סשה.

מרוב פחד דגדג לו דבר מה באף והוא התעטש

תחת הספה: "אטשיו!"

"מי זה שם?" שאל השוטר.

"א.. זה אצלנו.. זה הכלב שלנו" שיקרה מרינה.

"למה הוא זחל תחת הספה?"

"הוא תמיד יושב אצלנו תחת הספה" המשיכה

מרינה לשקר.

"ואיך קוראים לו?"

"אא.. בוביק" המציאה מרינה והסמיקה כמו סלק.

"בוביק! בוביק! בוא! ראה, לא רוצה. והוא כלב

טוב? איזה מין?"

"אאא.. " משכה מרינה "אא.." היא בשום אופן לא

יכלה לזכור שמות מינים של כלבים "מין כזה.."

אמרה "מין טוב... פוקסטרייר!"

"אא, זה מין מעולה" שמח השוטר "אני יודע. יש לו

פרצוף כזה שעיר."

הוא התכופף והביט תחת הספה. סשה שכב שם

לא חי ולא מת והסתכל על השוטר בעיניים

פתוחות. השוטר אפילו שרק מפליאה:

"אז זה אתה הפוקסטרייר! למה זחלת תחת

הספה, א? נו, צא משם, ממילא התגלית!"

"לא אצא!" ילל סשה.

"למה?"

"כי תיקח אותי לתחנת משטרה."

"עבור מה?"

"בגלל הזקנה."

"איזו זקנה?"

"שיריתי מולה והיא נבהלה."

"אינני מבין על איזו זקנה הוא מדבר?" אמר

השוטר.

"הוא ירה מהאקדח ברחוב, ושם הלכה סבתא והיא

נבהלה." הסבירה אירה.

"אא, כלומר זה האקדח שלו?" שאל השוטר והוציא מהכיס אקדח חדש ומבריק.

"שלו, שלו!" שמחה אירה "זה אנחנו עם מרינה נתנו לו במתנה והוא אבד אותו. איפה מצאת אותו?"

"כאן בחצר, לפני הדלת שלכם.. נו, תודה עכשיו, למה הבהלת את הסבתא?" שאל השוטר והתכופף שוב אל סשה.

"אני בטעות.. ענה סשה מתחת הספה.

"לא נכון. אני רואה בעיניך שזה לא נכון! תומר אמת אז אחזיר לך את האקדח."

"ומה יקרה לי אם אגיד אמת?"

"שום דבר לא יקרה. אחזיר לך את האקדח וזה

הכל."

"ולא תיקח אותי לתחנה?"

"לא."

"לא רציתי להפחיד את הסבתא. רציתי רק לנסות,

האם היא תיבהל או לא."

"וזה, חביבי, לא יפה! בגלל זה הייתי צריך לקחת

אתך לתחנת משטרה, אבל מה לעשות, הבטחתי

אז צריך לקיים. רק תזכור, אם עוד פעם תעשה

דבר כזה בהחלט אעצור אתך. נו צא מתחת הספה

וקח את האקדח."

"לא. רק אחרי שתלך, אז אצא."

"איזה מוזר" חייך השוטר "טוב, אני הולך."

הוא שם את האקדח על הספה והלך. מרינה רצה

ואז חזרה מרינה והתנפלה על סשה:
"אתה דחליל! בגללך הייתי צריכה לשקר לשוטף.
כמעט נשרפתי מבושה! אם עוד פעם תעשה
מעשה כזה לא אלך לתרץ אתך!"
"אני כבר לא אעשה שום דבר כזה" אמר סשה "אני
יודע כבר שלא צריך להפחיד אנשים."

עם השוטר להראות לו דירה מספר שש. סשה יצא
מתחת הספה, ראה את האקדח וקרא:
"הנה האהוב שלי! הוא חזר אלי!" הוא חטף את
האקדח ואמר:
"רק אינני מבין מאין השוטר ידע את שמי!"
"הרי בעצמך כתבת את שמך על האקדח" אמרה
אירה.

